

SIMBIOSIS, PREJUDICIS I DISBARATS

per CÈLIA PUCHOL

Fa uns dies, el senyor Gala, representant de les classes selectes amb uns esperits cultivats i viatjats, el senyor Mendoza, el senyor Anguita, el senyor Carrascal i altres polítics, intel·lectuals i opinadors de l'esquerra i de la dreta espanyoles han revifat l'anticatalanisme. Ací, la gent indignada, es renacionalitza, es torna potser més radical del que era. Però... val la pena?

A Catalunya i Euskadi, si més no, han manifestat la voluntat de tirar endavant un projecte nacional propi, diferent de l'Estat, a hores d'ara impossible. Ja que la Constitució de 1978 nega la possibilitat de fer un referèndum d'autodeterminació. Aleshores, on són les veus dels i de les intel·lectuals donant una altra visió?

Per tant, aquesta soletat a lo millor ens fa pensar en el Quebec. Allí poden decidir sobre les seues vides. Poden fer un referèndum.

El senyor Gala, en concret, va fer unes declaracions en què afirmarva que a Barcelona era més fàcil trobar-hi teatre en polac que en espanyol. Hauria pogut dir, també, que a Luxemburg es fa poc de teatre en espanyol o en català. Aquest senyor i altres "intel·lectuals" espanyols creuen que ens han d'advertir dels nostres ignorants errors. Consideren que la llengua i la cultura catalana no són més que una particularitat dins l'Estat espanyol, perquè, per a ells, la llengua culta és el castellà i el català (o el dialecte valencià) és simplement una llengua d'anar per casa. Aleshores, no hem d'abusar de l'ús del català, perquè podriem oblidar-nos-en del "noble castellano". És per això que no veuen del tot clara la normalització de la nostra llengua, ni el desenvolupament

de les nostres marques. Una normalització del català molt perillosa per a aquests intel·lectuals, perquè el potencial mercat dels Països Catalans podria deixar d'existir; hom podria deixar d'adquirir les seues publicacions quan trobaren una àmplia oferta de productes en català.

Si a Barcelona hi ha poc de teatre en castellà és que el públic el prefereix en català, així com la televisió, etc.

És tan difícil d'acceptar?

D'altra banda, l'existència del catalanisme ha servit i serveix per enfortir el "nacionalismo español", sempre convé fer-ho. Un afermament que brolla d'unes necessitats electoralistes; per exemple, les darreres campanyes xenòfobes i imperialistes esponsoritzades pel PP i per altres com el PSOE, per citar-ne només dos.

A nosaltres, aquests grups, ens han identificat amb "la part dolenta d'una pel·lícula", la insolidaritat, etc., però en realitat, som insubstituïbles i ho saben.

És per això que sempre han volgut tindre'ns en calma utilitzant tòpics com l'autodeterminació, la confederació, el regionalisme, i (el tabú màxim) el separatisme. La tranquil·litat és mantinguda també pels mitjans de comunicació i la publicitat, principalment, i a què contribueix també el pretès paper neutral de la monarquia borbònica.

El nostre govern autòmic, per tant, intenta fer una política que defensi els nostres drets com a regió autònoma, dins l'Estat; però alhora, mitjançant acords i projectes que ens asseguruen el futur, fa tot el possible per a què sentim la necessitat de formar part d'Espanya, que per la seua part ens ha de protegir. És a dir, que a més desfer bilingües també hem

de tindre dues nacions a les quals servir. Per això, com a nacionalistes hem de ser del Barça, però alhora ens hem d'enlluernar pel periodisme aparentment objectiu d'El País; hem de veure TV3, però llegir novel·les en castellà; hem de menjar olla de cardets, però per beure un Rioja. Milers i milers d'exemples il·lustren el fet de què nosaltres servim dos senyors alhora, Països Catalans i Espanya, una tasca molt dura.

Probablement és per això que no hi ha col·laboració entre els governs català, balear i valencià; i es fa tan molest per molts i moltes polítiques l'independentisme d'Esquerra Republicana o Catalunya Lliure, per exemple.

Les tertúlies i els diaris habituals no paren de desqualificar els nacionalismes i no tenen prou amb tot el que ja han dit. Per exemple, fa uns dies ens comunicaven el seu sofriment perquè van veure que al Senat ciutadans espanyols necessitaven una traducció simultània per poder-se entendre. Consideraven que era una collonada el fet de parlar diferents llengües al Senat, és a dir, a Espanya.

Al nom de Gala, Mendoza, Anguita i Carrascal, hem d'afegir ara el de Amando de Miguel, Jiménez Losantos i Martín Ferrand, els qui van "patir" per haver sentit el català al Senat. A més, dimarts 29 de setembre de 1994, en la pàgina tres de l'ABC hi havia un article del seu director on parlava del perill de l'amenaça autònoma per la unitat de l'Estat espanyol i de l'obligació que té l'exèrcit i les forces armades de vigilar aquesta uniformitat. (A mi el que m'agrada saber és si hi ha ningú amb un estómac capaç de digerir aquest tipus d'articles de l'ABC o aquestes persones que hi simpatitzen.

Molta gent ha parlat del que va passar al Senat, però des d'un altre aspecte: Quin és el paper que representa el Senat dins la nostra vida? S'hi fa cap cosa útil? S'hi fa res?

La sala de plens del Congrés és un hemicicle ample i amb butaques còmodes i individuals. El Senat, en canvi, és allargat i té bancs col·lectius enfrontats els uns amb els altres. Els senadors i les senadores, per tant, seuen perpendiculars a la presidència. Aquesta incomoditat s'hauria evitat si s'haguera utilitzat un hemicicle modern, de fusta clara, que també té el Senat; però com la funció del Senat només és decorativa les sessions solemnes no es fan en l'hemicicle. De fet, què importa seure en un lloc o un altre si només es tracta de decorar?

Aquesta pregunta, inevitablement, ens duu a una altra: Són també decoratives les autonomies? Per a què serveixen?

Les autonomies es van inventar com una solució a un problema històric d'estructuració de l'Estat espanyol, que no havia pogut ser suprimit per la voluntat franquista d'homogenitzar Espanya. Les autonomies (igual que la divisió en províncies, que jo no sé si reconèixer) són una mala solució no demanada, que es queda curta pels nacionalismes d'Euskadi o dels Països Catalans, si més no.

Cal, doncs, trobar una bona solució, que només podrem descobrir si ens és possible dir el que opinem. És a dir, decidir, com al Quebec, què és el que volem.

És clar que potser les persones que ens envolten no són prou madures per respectar allò que decidim, però això només es soluciona amb una educació suficient, real i no manipulada.